

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

SCARLET ELLY

N° 2497

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

SCARLET ELLY

HOOFDSTUK I

HET AVONTUUR VAN SCARLET ELLY

De Verenigde Staten van Noord Amerika hebben een zeer strenge drankwet gehad, die slechts enkele artikelen bevatte die culmineerden in het verbod alcoholische dranken, dus ook bier of wijn te vervoeren, in voorraad te hebben, te schenken of te verkopen.

Deze wet echter, hoe goed ook bedoeld, had een averechtse uitwerking, en is rechtstreeks oorzaak geweest van een aantal misdrijven, zo talrijk en zo vreselijk, als zelfs het Wilde Westen ze in de tijden van gouddorst niet heeft gekend.

Iedereen weet, dat men in Amerika drank kon kopen, zoals in ieder ander land, waar het verbod niet heerst. Meestal in het geheim, soms zo goed als openlijk, onder de

ogen van de politie, die ook al niet was, wat zij moest zijn, ten minste wat een groot gedeelte harer leden betreft, hoog zowel als laag.

In New York bestonden er dan ook duizenden drankgelegenheden, en aan een deel daarvan had men de zeer eigenaardige naam gegeven van «Speak-easy», die aldra algemeen werd gebruikt.

Vooral in de drugstores, kon men sterke drank kopen, die dan werd opgediend in kop met schotel, alsof het thee of koffie was, maar ook in flacons met een etiket met een misleidende naam er op.

In tal van gevallen wist de politie het even goed — en het hing maar af van de mate waarop de eigenaar van zulk een zaak zijn beurs wist

te openen, of de politie van die kennis gebruik maakte of niet.

In de 24^e straat west, een zijstraat van Broadway dus, en uitlopend op Madison Square, was ook een dergelijke drugstore gevestigd.

Het was in de vroege ochtend van een prachtige lentedag, dat in die straat een auto in snelle vaart kwam aanrijden en stopte voor de deur van de bewuste drugstore.

De man die achter het stuurwiel had gezeten was blijkbaar zeer opgewonden. Hij was een kleine, magere man met een tanig gezicht en kleine groene oogjes onder een laag voorhoofd, half verborgen door een bril in hoornen montuur.

Enige mensen die daar passeerden hadden hem onmiddellijk herkend als Jesse Kelly, een der befaamde dranksmokkelaars van New York, die alleen maar zaken in gros deed, en meest bekend stond wegens de sluwe wijze, waarop hij de verboden waar soms van heel ver, binnen de grenzen van het reusachtig land wist te smokkelen, nu eens over de grens van Canada, dan weer over die van Texas, of een andere Zuid-Amerikaanse Staat.

Jesse Kelly trad binnen en smeedde de deur met een harde bons achter zich dicht.

— Je ziet er uit als een menseneater, Jesse, die alle leden van zijn familie heeft opgepeuzeld, en nu geen raad meer weet, zei de eigenaar van de drugstores, die achter de toonbank stond, de smokkelaar met een scheef lachje opnemend.

— Ik zou je raden, Jef, je grappes voor je te houden, zei Kelly nijdig. Ik ben niet in een stemming om die te dulden. Lees jij wel eens kranten?

— Zo nu en dan, als ik tijd heb.

— Een paar snertbladen hebben het anders breedvoerig genoeg gehad over een paar van mijn laatste ondernemingen, zei Kelly. En het was wel de moeite waard, je aandacht daar eens aan te besteden, Jef. Het is toch ook jouw boterham. En nog wel kranten die vroeger voor mij kropen. Ik mag een staart krijgen, als ik begrijp, over welke macht die man beschikt.

— Welke man? vroeg Jef lijsig, een aantal pakjes kauwgom keurig in een doosje rangschikkend.

— Welke man? bouwde de smokkelaar hem na. Wie zou ik anders bedoelen dan Raffles, die zich de gentlemaninbreker noemt, en door anderen de Grote Onbekende wordt genoemd. Hij is nog geen volle week hier, en hij heeft reeds overal zijn neus ingestoken. Ik heb het gevoel dat ik geen stap meer kan doen, of ik word als een schaduw gevolgd door hem of door een van zijn vervloekte helpers. Ik weet absoluut zeker, dat hij nu al een paar dozijn straatjongens in zijn dienst heeft, die mijn gangen moeten volgen. Maar dat spelletje zal gauw uit zijn dat bezweer ik je. Ik ben hier gekomen, Jef, om met jou plannen te beramen, teneinde die Raffles er onder te krijgen — en voor goed.

— Waarom juist met mij? vroeg Jef met zijn saaie stem.

— Moet ik je dat nog uitleggen, ezel? Omdat jij je brood zult moeten verdienen met het verkopen van drop en kauwgom, als dit zo door gaat. Zou jij het leuk vinden, als ik je geen waar meer kon leveren?

— Wel, dan zou ik ze van een ander betrekken, zei Jef kalm, met een natte lap zijn zinken toonbank afvegend.

— O ja? zei Kelly. Je weet zelf

bliksems goed dat je nu praatjes staat te verkopen. Je hebt wel geen contract zwart op wit met mij, maar ik heb je woord, en daarop reken ik. Je koopt je waar van mij en van niemand anders. Zodra je daarvan afwijkt, ben je vogelvrij, en zul je dezer dagen voor een ritje worden uitgenodigd.

Jef wist maar al te goed, dat iemand op een ritje uitnodigen in de kringen der smokkelaarsbenden betekende een ter dood veroordeelde te noodzaken, in een auto mee te rijden, waarin een paar gehuurde moordenaars gezeten waren, die hem op een afgelegen plek met revolverschoten zouden afmaken, en uit de auto zouden gooien.

Jef Bell wist dat zijn leven ieder ogenblik van de dag gevaar zou lopen, als Kelly zich met zijn bende tegen hem keerde. En verder wist hij dat hij inderdaad volgens de ongeschreven wetten in de onderwereld verplicht was, de smokkelwaar, die hij in het klein verkocht, in het groot in te slaan bij Kelly, en bij niemand anders.

Zijn stem had dan ook een zoetsappige klank toen hij zei:

— Vertel maar eens wat je op je lever hebt, en dan zullen wij zien wat er te doen valt.

— Je deed beter, met wat meer aandacht de kranten te lezen, mopperde Jesse Kelly, dan behoefde ik geen eindeloze verhalen te vertellen. Hier gaat dat niet. Zet je bediende even achter de toonbank, en breng me naar je kamer, waar we rustig kunnen praten.

Met een machtige stem bulderde Jef, in de richting van een openstaand vloerluik:

— Jack!

Onmiddellijk klonk er daar bene-

den gestommel en het roodharig hoofd van een sungelachtige jongeman kwam te voorschijn, die een overall droeg, die er tamelijk onsmakelijk uitzag.

— Dat is een nieuwe, hè? zei Jesse.

— Ja, die heb ik sedert eergisteren. De andere heb ik moeten wegdoen, de vent zoop, voegde Jef er op een toon van afschuw aan toe.

— Verschrikkelijk, beaamde Jesse Kelly grijnslachend. Nu, zet dat vrijheidsbeeld met zijn fakkel dan maar even achter de toonbank, en laat hem oppassen dat de dropjes niet wegwandelen.

De nieuwe bediende nam de plaats in van zijn patroon en de twee mannen verlieten de winkel, kwamen in een gang, en bereikten door een tweede deur een ongezellige achterkamer, waarvan het raam uitkeek op een binnenplaats vol oude vaten en kisten.

— Stort nu je hart maar eens uit, Jesse! begon de eigenaar van de drugstore; als ik je kan helpen, zal ik het doen.

— Jij kunt mij zeker helpen, Jef. En je moet het doen ook, want ik zeg je nog eens — het gaat om je boterham. Luister. Het begon al een week geleden midden op zee, toen we een kerel oppikten, die uit zijn vliegmaschine was gevallen, en ik wou dat we hem maar rustig hadden laten verzuipen. Want die drenkeling was een vriend van John Raffles in hoogsteigen persoon. Van dat ogenblik af begon de ellende waarvan ik je de bijzonderheden zal besparen. Laat het je genoeg zijn als ik je vertel, dat ik na een hoop narigheid Raffles en zijn metgezel in mijn macht kreeg. Ik wilde hem en zijn vriend kielhalen. Ik heb er

nog geen flauw idee van wat er onder water is gebeurd, maar het is een feit dat zij zich, gebonden en wel, onder de kiel van ons schip wisten vrij te maken...

» Ze zwommen zo ver weg, en zo deksels vlug, dat ze nog vóór ons het schip bereikten, waarvan de kapitein onze lading drank had moeten kopen. Maar hij kon niet, de stumperd. Hij was leeggeplunderd. Hij had geen cent meer om mij te betalen, want die duivel van een Raffles was er met de hele koop-som van door.

— Zwemmend? informeerde Jef vol belangstelling.

— Ben je nou helemaal bedonderd? Natuurlijk niet zwemmend, maar met zijn vliegmaschine.

— Nou, dat noem ik brutaal, vond de eigenaar van de drugstore. Daar zat je dus met je rommel. Wat deed je toen?

— Ik bracht de hele lading hier naar New York, en ik kan je zeggen dat het niet makkelijk was, en handenvol geld heeft gekost. En het ergste was, dat hier het spelletje opnieuw begon. Om het kort te maken, mijn plan om het goede aan de man te brengen mislukte opnieuw. Ik had nog maar juist de tijd, om er met de schuit over de Harlem River vandoor te gaan. Commissaris Crampton zelf had mij er op attent gemaakt, door ongezien een paar revolverschoten te lossen. Maar ik ben er nog niet. Ik had een goed oogje op Maisy Hopkins, je kent haar wel.

— Van gehoord. Heel knappe meid, nog jong, pas bij de bende.

— Ze is er nu niet meer bij. Ze is er met een variétéartiest vandoor, die zich ontpopte als een Engelse lord... **Yes sir, niet meer, niet min-**

der... een knul met centen.

— Verbazend... het is of je een colportageroman leest, verzekerde Jef met nadruk. Je viste dus achter het net, en dat heeft je humeur er niet beter op gemaakt. Nog méér?

— Man, ik begin pas. Hij heeft de « Daily World » in handen weten te krijgen, een blad dat Crampton vroeger de hand boven het hoofd hield en dat nu tegen hem is. Hij heeft een paar van onze beste mannen neergelegd, hij heeft vier dagen lang mijn vriendin Scarlet Elly in gevangenschap gehouden, en de hemel mag weten waar het lieve schatje op het ogenblik uithangt, als ze tenminste niet nog altijd in zijn macht is.

— Neen, dat is ze niet; hier ben ik, zei een rustige, maar scherpe stem. In de deuropening stond een bleke, elegant geklede vrouw met een sigaret tussen de met lipstick rood geverfde lippen. Het was Scarlet Elly, de minnares van Jesse Kelly.

Deze was half van zijn stoel opgerezen, met een uitdrukking van ongelooft op zijn smal vossengezicht. Pas na enige ogenblikken kon hij stamelen:

— Ben jij het werkelijk? Hoe kom je hier? Heeft hij je vrijgelaten? Ben je ontsnapt?

— Hij heeft mij vrijgelaten; gisterenavond al.

— Zeg, meid, dat is prachtig. Dan weten wij nu zijn verblijfplaats, jubelde Jef.

De vrouw haalde minachtend de schouders op en zei:

— Ik zie wel, dat jij Raffles nog niet kent, onnozel bloedje. Dacht je nu werkelijk dat Raffles zo dom zou zijn geweest, mij zo maar rustig zijn huis te laten uitwandelen?

Laat ik je dan zeggen dat ik van geen toeten of blazen wist toen ik er werd binnengebracht, en verdoofd toen ik er werd uitgesmeten. Ik wist van niets; ik werd wakker op de rustbank in mijn eigen slaapkamer. Dat was vannacht om twaalf uur. Ik zag er uit als een tod, dat begrijp je. Ik heb dadelijk een bad genomen en me zo goed mogelijk opgeknapt.

— Ik begrijp er geen sikkepit van, bekende Kelly. Waarom hield hij je gevangen?

— Heel eenvoudig omdat ik hem in de weg liep. Hij wist dat ik hem zou tegenwerken bij zijn plannen tegen jou, Jesse, hij ving me op, een licht prikje in mijn bovenarm, en ik sliep heerlijk, twee volle dagen achter elkaar! Dat heeft hij me later tenminste gezegd. En toen was het zaakje opgeknapt, en kon hij me weer loslaten, zoals je ziet.

— Je vertelt dat alles op een merkwaardig opgewekte toon, zei Kelly. Je schijnt je er niet veel van aan te trekken.

— Dat doe ik wel, maar die twee dagen slaap hebben mij goed gedaan. Ik had die rust nodig.

— Best mogelijk, maar ik laat het er niet bij. Je moet wel begrijpen, Elly, dat die man weg moet; je vat mijn bedoeling zeker wel. Gebeurt dat niet, dan zou ik evengoed naar Chicago kunnen verhuizen. Want dan is het onmogelijk, hier rustig te werken. Het is of die man alles ziet en weet. Hij is veel sterker dan wij,

want hij kan zich vermommen op een wijze, die aan het bovennatuurlijke grenst. Om kort te gaan, ik zal hem tot het uiterste bestrijden, en ik ben blij dat je weer terug bent, Elly, want je moet ons helpen.

De vrouw was een stap nader gekomen, keek Kelly rustig aan, met haar zeegroene ogen, en zei afgemeten, op vaste toon:

— Neen, Jesse. Reken niet op mij. Je moet me geloven als ik zeg, dat ik Raffles nog altijd als een vijand beschouw. Maar ik kan en wil niet vergeten, dat hij de man is, die me heeft bevrijd van een gevaarlijke medeminnares. Jef Bell zal óók wel weten dat jij Maisy naliep, en al het mogelijke hebt gedaan, om haar in je macht te krijgen. Raffles heeft je dat belet, en daar ben ik hem dankbaar voor. Ze is nu in veiligheid met haar Engelse lord, en we zullen haar wel nooit terugzien. Met alle andere dingen wil ik je helpen, Jesse, dat weet je, zoals je weet dat ik je nog altijd graag mag, maar vraag mij niet om Raffles te bestrijden, op de wijze zoals jij je dat voorstelt, want dat-doe-ik-niet. Begrepen?

Zij was naar de deur teruggegaan, en zei op de drempel luchtig:

— Ik wacht je in ons huis, Jesse. Laat alles nu maar vergeven en vergeten zijn.

Het volgende ogenblik was ze verdwenen.

HOOFDSTUK II

DE BEDIENDE VAN DE DROGIST

Jesse Kelly keek een ogenblik verbluft, naar de nu gesloten deur, en stotterde, van woede vallend over zijn woorden:

— Ik zal haar wel klein weten te krijgen, dat verzeker ik je. Ze moet en ze zal mij helpen.

— Vertel me eens op welke manier. Wat waren je plannen?

— Ik kwam juist hier om het met jou te bespreken. Maar hoe dan ook, zij moet ons de behulpzame hand bieden. Zij is in ieder geval nog een mooie meid, en Raffles zal wel geen ijsblok zijn. Vroeg of laat had zij hem terug kunnen vinden, want zij weet het best van ons allen, hoe Raffles er in werkelijkheid uitziet; ik bedoel wanneer hij niet is vermomd.

— New York is reusachtig groot, Jesse.

— Dat weet ik, maar mijn domein is een klein gedeelte van Manhattan, en dat gebied is toch wel te overzien. Ik zou durven zeggen dat Broadway tot en met Central Park de weg is, waar wij Raffles zullen terugvinden.

— En als Elly blijft weigeren je te helpen?

— Zal ik haar dwingen! zei de smokkelaar met opeengeklemden tanden. Ik had haar eigenlijk een pak ransel moeten geven op haar blote derrière, omdat zij mij heeft durven tegenwerken in verband met Maisy.

— Neem me nou niet kwalijk, Jesse, maar je zit te zwammen. Feitelijk had zij het jou moeten doen — en wel om precies dezelfde redenen. Je begrijpt toch wel dat een

vrouw zich niet in een hoek laat dringen en zeker geen vrouw als Elly.

— Ik zeg je dat ik haar zal weten te dwingen, herhaalde Kelly nijdig.

— Nou, je moet het zelf weten, meende Bell. Zijn we uitgepraat? want ik wil mijn zaak niet zo lang aan de hoede van dat roodharige schoolkind toevertrouwen. Het zou mij niets verwonderen, als hij zoute drop verkocht inplaats van likdoornzalf.

Kelly keek de dikke, zware man somber aan, stond op, nam zijn hoed en zei:

— Je schijnt erg veel haast te hebben, Jef. Enfin, vanavond kom ik hier terug met vijf van de jongens, die beter begrijpen wat er op het spel staat, en ik hoop dat jij dan ook je hersens eens aan het werk zult hebben gezet, Jef, en met ons zult beraadslagen. Rekenen we niet binnen een week met Raffles af, dan kunnen we jouw zaak en nog een stel andere evengoed sluiten en een winkeltje in garen en band beginnen. De keus is aan jou. Maar ik moet je waarschuwen, Jef, wie in deze kwestie niet met ons is, die is tegen ons. Begrepen?

Met deze veelbetekenende waarschuwing verliet Kelly de kamer en de winkel, en liet Jef Bell dus volle vrijheid na te denken over hetgeen hem zoëven aan zijn verstand was gebracht.

Hij bleef wel tien minuten voor zich uitstaren, trommelde met de knokkels van zijn dikke vingers op het tafelblad, en toen scheen hij

tot een besluit gekomen te zijn.

— Neen, prevelde hij, ik steek mijn vingers niet in dat wespennest. Laten zij dat zelf maar opknappen, als ze er lust in hebben. Ik ben te oud en te verstandig geworden voor zulke grapjes.

Hij stond op en begaf zich naar de winkel, waar hij de bediende verdiept vond in de aandachtige beschouwing van een glazen kastje, waarin een aantal stopflessen en flesjes zichtbaar waren.

— Wat zit daarin patroon? vroeg hij, zodra de zware gestalte van zijn baas te zien kwam.

— Dat is de zogenaamde vergifkast. Daarin vindt je arsenicum, pruisisch zuur, vitriool, cyaankali en ook wel een hollandse jenever, een drankje dat sommige zieken nodig hebben, en dat door Jesse Kelly persoonlijk is gebrouwen. Ik vroeg me wel eens af wat eigenlijk het zwaarste vergif is.

— Zal ik er een etiket met een opschrift op plakken? vroeg de bediende gedienschtig.

— Doe jij dat dan maar eens in een vrij uurtje, Jack, en op de fles jenever die Kelly maakt, kun je dan ook nog een doodskop tekenen. Veiligheid voor alles, zoals ze hier zeggen. Heb je, in de tijd dat ik achter was, wat verkocht?

— Een ons haverstroballetjes aan een juffrouw van de overkant, antwoordde Jack trots.

— Uit welke fles?

— Uit die daar, patroon.

— Uit deze? By Jove, dat zijn mottenbolletjes. We zullen toch maar met de etiketten met opschriften beginnen. Maar het komt er niet zo erg op aan, want de maag van die oude juffrouw is toch al helemaal verbrand, zij zal het niet

eens merken. Neem nu maar de stofzuiger, en maak de winkel eens goed schoon.

En na dit bevel begaf M. Bell zich naar een klein kantoortje, een glazen hokje, naast de toonbank, en verdiepte zich daar in enige berekeningen, die zijn volle aandacht schenen op te eisen.

Alleen keek hij af en toe eens naar de klok, die recht tegenover de toonbank was aangebracht.

Het was bij half één toen de winkeldeur openging en er een knap jong meisje binnentrad, dat regelrecht toeliep naar het glazen kooitje, nadat zij Jack vrolijk had toegevoepen:

— Dag Paolo!

Ze opende de deur van het hokje, gaf Bell een klapzoen op zijn vette wang, en zei:

— Ik ben wat laat, daddy, maar dit is mijn schuld niet. De repetitie heeft van ochtend langer geduurd dan anders.

— Ik maakte me al ongerust, kind, zei Bell. Maar vertel mij eens, waarom zeg je Paolo tegen Jack?

— Wel, hebt U dan nooit gehoord van dat toneelstuk « Paolo, de Rode Bandiet »? Heel bekend, anders. Hij doet mij daar altijd aan denken, de nieuwe.

— Nu, je mag hem noemen zoals je wil, maar hij lijkt op alles wat je je kunt voorstellen, en rood is hij ook, maar hij lijkt zeker niet op een bandiet. Als ik hem zie, dan moet ik altijd denken aan de eerste klas van de lagere school. Als hij niet zo gewillig was en ijverig, dan stond hij al lang op straat. Wanneer gaan we eten, kind?

— Direct, daddy. Even mijn goed afleggen en dan zullen we eens zien wat Sally vandaag bekekstoofd

heeft.

Het meisje huppelde weg, en Jack keek haar met open mond na, leunend op zijn stofzuiger, totdat Jef hem toeriep:

— Doe die mond dicht, Jack. Het tocht hier!

Jack werd rood en stamelde:

— Ik kan er niets aan doen, patroon, ik vind uw dochter zo'n knap meisje. Ik ga van avond beslist naar haar kijken. Ze danst immers in het Alhambra?

— Ja, zei Bell, zij heeft zich met een paar vrienden aangesloten bij een amateur balletgroep en zij is de ster van het gezelschap. Maar ik waarschuw je... niet verliefd op haar worden, jongen.

Deze waarschuwing scheen Jack zo te verontrusten, en van zijn stuk te brengen, dat hij aanstonds weer met zijn stofzuiger begon te werken, ofschoon alles al volkomen stofvrij was.

Precies om één uur gingen Jef, Bell en zijn dochter Lillian in de sombere achterkamer aan tafel.

Na het eten ging alles weer zijn gewone dagelijkse gang. Lillian was uitgegaan om een paar boodschappen te doen en iets te kopen wat zij nodig had voor haar dansnummer.

Jack bediende de klanten, die aspirine en gomballen verlangden en zijn patroon hielp de kopers, die na een wachtwoord te hebben gezegd, iets, dat in platte flacons werd gegoten en wel wat naar alcohol rook.

Omstreeks vijf uur mocht de nieuwe bediende vertrekken, deed zijn overall uit, schoot een versleten demi aan, die er uitzag alsof hij dat kledingstuk ten geschenke had gekregen van een reus, en zette een klein dophoedje op, dat hem omtoverde in een soort verwaterde Char-

ley Chaplin, zonder het zwarte snoretje.

Een paar uren later had men hem terug kunnen zien in de toneelzaal van het Alhambra, waarop de politie, voor zover zij haar plicht deed, sedert enige tijd een oogje hield. Er werd gefluisterd dat er niet alleen openlijk drank werd getapt, maar dat er nog wel andere, en heel wat erger dingen gebeurden.

Tot tweemaal toe was er op geheimzinnige wijze in die buurt een man verdwenen die men voor het laatst had gezien, in een der gangen van het grote gebouw, dat in Moorse stijl was ingericht.

Jack had een plaats weten te veroveren, dicht bij het toneel.

Het duurde niet lang, of niet ver van hem vandaan nam een man plaats, wiens komst aanstonds een eigenaardig gefluister deed opgaan onder het zeer gemengde publiek.

Die man was Jarry MacFarlan, een politie-beambte van Schotse afkomst, die al spoedig was opgeklimmen in rang, en onlangs tot detective eerste klasse was aangesteld.

Hij was een flinke kerel, zeker zes voet lang, breed van schouders, met een nek als een stier, en voor zijn afmeting bijzonder vlug in zijn bewegingen.

MacFarlan was in mufti, hetgeen wil zeggen, dat hij geen uniform, maar burgerskleren droeg. Erg verzorgd zag hij er niet uit, en het kon dus niet anders of hij moest vrij groot opzien wekken temidden van het althans naar het uiterlijk zo elegante publiek.

Daarom scheen hij zich echter niet in het minst te bekommeren, want hij nam kalm plaats, liet zijn ogen eens door de zaal gaan, en keek

toen het programma in, dat op zijn eigen tafeltje lag.

Toen hij er weer van opkeek, staarde hij precies in de ogen van Jack, die de zijne dadelijk neersloeg.

Kort daarop begon de voorstelling.

Precies op tijd om zijn dochter nog te kunnen bewonderen, trad ook Jef Bell binnen, onherkenbaar in zijn tuxedo, met zijn gladgeschoren gezicht, de gardenia in het knoops-gat en zijn keurig gekamd en geborsteld haar.

Lilian Bell had een klein nummertje afzonderlijk en haar vader deed de zaal daveren van toejuichingen door in zijn grote handen te klappen.

Wat Jack Dodger betreft, hij klapte zich het vel bijna van de handen, de arme, verliefde knaap.

Zo omstreeks half tien trad er, bijna ongemerkt, weer een bezoeker binnen, lang en slank, met git-zwart haar en een fijn borstelsnorretje onder zijn neus, die boven aan de trappen naar de toneelzaal bleef staan.

Hij keek de rook van zijn sigaret na, totdat zijn blikken bleven rusten op Jef Bell, vervolgens op Jerry MacFarlan, en tenslotte op Jack Dodger.

Het leek wel alsof er een magnetische kracht van de man uitging, want Dodger wendde langzaam het hoofd om, zag de nieuwe bezoeker in de verte staan en keek aanstonds weer voor zich naar het toneel.

Toen het gordijn zakte na het eerste gedeelte van de revue stond hij op, slenterde de zaal uit, ging de zuilengaanaderij in, die geheel verlaten was, en trof in een donkere hoek de man met het zwarte haar aan, die hem aanstonds fluiste-

rend vroeg :

— Wel ?

— Ja, het is zoals wij dachten. Bell verkoopt sterke drank bij liters tegelijk, en schijnt nergens bang voor te zijn. Op tien pas afstand van mij zit de nieuwe detective MacFarlan, met een gezicht, alsof hij het allerliefst het hele gezelschap daarbinnen in een paar overvalwa-gens zou stoppen, en naar het bureau brengen. Wat moet ik doen ?

— Voorlopig nog blijven, je ogen goed de kost geven, en op geregelde tijden rapport uitbrengen. Ga nu maar weer naar je plaats; — ik zet mijn onderzoekingstocht in dit merkwaardige oord van vermaak voort.

Dodger wilde zich verwijderen maar Jack vatte hem bij de mouw, en zei op dezelfde zachte toon :

— Wacht nog even, ik heb je nog iets te zeggen. Bell is ongetwijfeld een heerschapp, dat we in de gaten moeten houden. Maar hij is geen persoonlijke vijand van je, en hij is niet van plan mee te doen aan de plannen die Jesse Kelly tegen je aan het smeden is. Kelly was bij hem.

— Dat dacht ik wel. Wat is er afgesproken ?

— Van avond, na de voorstelling denk ik, komt Kelly terug met vijf man, om met Bell te beraadslagen over middelen, je onschadelijk te maken. Maar vanochtend weigerde Bell hardnekkig hem te helpen. Waarschijnlijk heeft hij zijn schapjes al op het droge, en wil hij zijn centjes niet in de waagschaal stellen.

— Niet zo kwaad geredeneerd. Ik ben blij dat ik het weet, amice. Zie je kans het huis ongemerkt binnen te komen ?

— Ja — aan de achterzijde. Ik

heb al een sleutel kunnen namaken. Maar bedenk wel wat je doet, het wordt een gevaarlijk karweitje.

— We zullen zien. Zorg dat je om half twaalf bij de artistengang bent. Ik zal daar wachten met de

auto.

Een hoofdknik, en John Raffles, de donkere bezoeker, de Grote Onbekende, nam afscheid van Charles Brand, alias Jack Dodger, de bediende met zijn rode haardos.

HOOFDSTUK III

EEN WANHOPIGE VADER

Het liep tegen middernacht, toen Jef Bell eigenhandig een half dozijn mannen binnenliet, die met twee auto's waren gekomen, en die snel in de drugstore verdwenen.

Jef sloot de deur en voerde de bezoekers zwijgend naar de kamer die zich achter de winkel bevond, en waar hij meestal zaken afdeed, die het daglicht niet al te goed konden velen.

Hij maakte licht, wees op de stoelen en op de divan, die tegen een der wanden stond, en zei:

— Maken jullie het nu alsjeblieft kort, want praten helpt toch niet, als ik eenmaal een besluit heb genomen.

De mannen die gekomen waren, hadden allen zoëven de voorstelling bijgewoond in het Alhambra. Jesse Kelly, zijn gelaat geler dan ooit, nam aan de tafel plaats, leunde met zijn ellebogen op het blad, en begon:

— Ik ben vast overtuigd, Jef, dat je je binnen tien minuten hebt bedacht. Er zijn redenen in overvloed, die je moeten bewegen, ook een handje uit je mouwen te steken. Van ochtend heb ik je bedreigd, dat ik je de leverantie zou onthouden. Jij hebt toen geantwoord, dat nog wel anderen je aan de borrel konden helpen. Je weet toch zeker wel, dat je daarmee je doodvonnis zou te-

kenen?

Het gelaat van Jef Bell vertrok en hij keek naar de strakke koude gezichten van al die mannen om hem heen.

Toen zei hij kortaf:

— Ik ken de wetten. Maar wat het zwaarst is, moet het zwaarst wegen. Geloof me, wij zijn niet opgewassen tegen Raffles. Hij is te kwiek en te slim voor ons. Ik althans waag mijn nek er niet aan. En als jullie dan de letter van de wet willen toepassen, — dan trek ik er helemaal tussen uit; ik sluit mijn zaak en ik ga van de paar centen leven, die ik heb verdiend.

— Je kunt je zaak niet sluiten Jef, dat weet je bliksems goed, her-nam Kelly langzaam. Ook in dat opzicht ben je gebonden. Je mag je zaak niet sluiten of aan een ander verkopen zonder toestemming van het comité. Wij zullen er ons dus met alle macht tegen verzetten, dat je de zaak van de hand doet.

— Maar ik kan jullie niet van dienst zijn! riep Jef, met de vuist op tafel slaande. In welk opzicht zou ik jullie kunnen helpen? Jullie weten niet eens waar die... hm... je weet wel... ergens is, en of hij nog wel in deze stad vertoeft.

— Hij is hier in New York, Jef. Ik weet dat toevallig heel zeker. Ik

weet nog méér. Van avond was hij in het Alhambra.

— Als jullie dat wisten, waarom hebben jullie dat zaakje dan niet dadelijk opgeknapt? hoorde Bell woedend.

— Dat zouden we ook zeker wel gedaan hebben als we hem maar terug hadden kunnen vinden. Weet je wie er nog meer was?

— Je bedoelt Jerry MacFarlan?

— Die ook, — maar met hem hebben wij voorlopig niets te maken. Jack Dodger was er, je nieuwe bediende.

— Wat zou dat? Dacht je dat ik hem niet had zien zitten? Hij schijnt verliefd te zijn op mijn dochter.

— Zou je denken, Jef? vroeg Jessé Kelly op dezelfde afgemeten toon, en met zijn half gesloten ogen Bell aanglurend. Nou, daar zou ik toch maar een stokje voor steken, als ik jou was. Dat zou gevaarlijk kunnen worden voor je.

— Wat zit je toch te zaniken? Denk je, dat ik gek genoeg ben, om mijn dochter te geven aan zo'n kwibus, die zo stom is dat hij mottenbolletjes in plaats van aspirineta-bletjes verkoopt?

— Zo, is hij zó stom? Maar hij was toch niet te stom, om van avond met Raffles te praten in de zuilen-gaanderij van het Alhambra.

Jef Bell schoof zijn stoel met een ruk achteruit, en stond halverwege op. Hij liet zijn ogen gaan over de ónbeweégljke gezichten van al die mannen van wie hij wist dat geen hunner voor de lafste moord zou terugdeinzen, en stamelde:

— Wat is dat nu weer voor dwaasheid? Hoe kan dat?

— Met Raffles kan alles, antwoordde Kelly schouderophalend. Dat donkere hoekje van de galerij

trekt altijd iedereen aan, die iets met een ander te bespreken heeft, dat niet voor andere oren bestemd is. En daarom hangt er juist op die plek een aardig microfoontje, goed verborgen in een roset van de zoldering. Helaas hebben we maar weinig kunnen opvangen, want ze spraken fluisterend, maar toch genoeg om te kunnen horen wie daar aan het praten waren. Naar Raffles hebben we direkt gezocht, maar hij was verdwenen. Ook naar die zogenaamde Jack Dodger, maar die vent moet iets geroken hebben, op welke manier dan ook, want hij is via een der achteruitgangen verdwenen. Hij moet het Alhambra door en door kennen, en dan is het geen wonder, dat hij ongemerkt heeft kunnen verdwijnen. Hoe denk je nu over de zaak, Bell? Ben je misschien van mening veranderd?

— Ik begrijp niet wat die Jack Dodger in mijn zaak kwam doen, zei Bell. Wat zocht hij hier?

— Bewijzen tegen ons natuurlijk, antwoordde Kelly schouderophalend. Daarom heeft Raffles hem hier geplaatst.

— Maar hoe wist de luisteraar aan de microfoon dat het juist die twee mannen waren die met elkaar spraken?

— Omdat zij het over jou hadden en over hetgeen Dodger al bij je ontdekt had. Ik geloof dat jij op weg bent een oud wijf te worden, waar niets mee valt uit te richten, als er geen krachtige maatregelen worden genomen. Maar gelukkig kunnen we die nemen. We hebben je huis nodig, om Raffles te pakken te krijgen, met die Dodger als lokaas. En daarbij moet je ons helpen.

— Neen, dat verdom ik...

— O ja? Weet je dat zeker, Jef?

Is je dochter al thuis?

Er lag iets in de toon van de stem van Jesse Kelly, toen hij dit vroeg, dat plotseling het gelaat van Bell krampachtig deed vertrekken.

— Ze is nog niet thuis. Waarom vraag je dat?

— Omdat ze ook niet meer thuis zal komen, Jef, als je niet verstandiger bent. We hebben onze maatregelen genomen, zoals je ziet. Ik weet wel hoe men jou moet aanpakken. Je houdt veel van je dochter, is het niet?

— Zij is alles voor me op deze wereld.

— Precies, dat meende ik al te weten. Maar voorlopig is ze op een veilige plaats, Jef, maar als je blijft weigeren — dan zou die plaats wel eens minder veilig voor haar kunnen worden. Ze is een fatsoenlijk meisje, nietwaar?

— Maar bedenk wel, dat de eer van een jong meisje iets heel teers is, dat gemakkelijk te breken valt.

Bell was doodsbleek geworden.

— Jesse, begon hij stotterend, met trillende vingers tastend naar de arm van de smokkelaar, Jesse, waar is ze? Zeg me waar ze is. Laat haar onmiddellijk vrij, dadelijk, versta je? Ik zal alles doen, wat jullie verlangen, ik wil Raffles overhoop schieten, alles wat je wilt, hem vergiftigen, — arsenicum heb ik genoeg, — als jullie mij mijn kind maar teruggeven. Zij is alles wat ik heb.

— Ja, dat heb je al twee keer gezegd en nu weten we het wel. Houd nu maar op met dat gewauwel, viel een der mannen hem ruw in de rede. Je krijgt haar terug — zodra je gedaan hebt, wat Kelly zegt. Eerder niet...

Hij kon niet verder spreken, want

als een gewond dier was de zware man opgesprongen en had zich met een wilde kreet op hem geworpen.

— Hou je bek, stuk ongedierte! Ik ken jou, Wainscote, ik ruk je liever met deze handen je hart uit je lichaam, dan dat ik zou dulden dat je mijn dochter ook maar met één vinger zou aanraken, hond!

Zijn dikke vingers hadden zich om de hals van de man gesloten, en diens gelaat werd blauw, terwijl zijn ogen uit zijn hoofd begonnen te puilen.

Alle aanwezigen wlerpen zich nu echter op de wanhopige vader en hingen aan zijn lichaam, als jachthonden aan een everzwijn, totdat hij tenslotte door hun gewicht moest loslaten.

Higgend en uitgeput zonk hij op zijn stoel neer, en het was een jammerlijk gezicht die grote, zware man te zien wenen als een kind.

Al Wainscote trok zijn kleren recht, strikte zijn das opnieuw, maakte in een zakspiegeltje zijn haar weer in orde, en wierp onderwijl blikken van haat en woede op de rampzalige Bell, die zijn grove knuisten voor zijn ogen had gedrukt, en daar onbedaarlijk zat te snikken.

Jesse Kelly was volkomen kalm gebleven, en had zelfs aan de worsteling geen deel genomen, en hij zei nu koel en autoritair:

— Dergelijke dingen moet je niet wéér doen, Jef. Zij kunnen je slechts schaden. Kort en goed, — doe je met ons mee of niet?

Jef Bell knikte zwijgend.

— Luister dan. Morgen komt die zogenaamde bediende natuurlijk terug. Goed. Je vangt hem op, en desnoods kun je er een mannetje bij krijgen. Vooral geen grapjes met re-

volvers, of met messen want aan een dode helper van Raffles hebben wij niets. Hij moet als lokaas dienen. Je houdt hem vast en als Raffles merkt dat hij niet meer komt opdagen, dan zal hij vroeg of laat stellig poolshoogte komen nemen, en voor de rest zorgen wij wel. Jouw taak is het dus, te zorgen dat die prachtbediende van je de deur niet meer uitkomt, zodra hij hier eenmaal binnen is.

Bell liet langzaam zijn handen zinken, keek Kelly met zijn rode gezwollen ogen aan, en vroeg:

— Krijg ik dan mijn kind terug?

— Onmiddellijk, bevestigde Kelly.

— En zul je me voortaan mijn eigen gang laten gaan? Ik houd er mee op. Ik moet er niets meer van hebben. Laat me mijn zaak verkopen. Ik wil in Frisco gaan wonen, of in New Orleans.

— Neen, Jef, zei Jesse op dezelfde zelfverzekerde toon. Daar komt niets van in. Jij bent van oud een goed afnemer, en wij weten natuurlijk niet, wat wij hebben aan de man, die jouw zaak zal overnemen. Voorlopig moet je hier blijven. Later zullen wij wel zien.

Hij was opgestaan, en wenkte de anderen om hetzelfde te doen.

Toen kwam hij dicht voor Jef staan, en zei dreigend, terwijl zijn grijsgroene oogjes flakkerden:

— Jij blijft hier, Jef, en je probeert niet mij na te gaan, om te zien waar je dochter zit. Het zou je opbreken. De jongens zullen mij vijf minuten voorsprong geven, en op je letten. Daarna kun je doen wat je verkiest.

Jef boog het hoofd en zei niets.

Jesse Kelly vertrok, en een ogenblik daarna klonk het geluid van zijn snel wegsijgende auto.

Jef begon in de kamer heen en weer te lopen als een wild dier, maar de anderen hielden geen oog van hem af.

Toen er vijf minuten verstreken waren, stonden zij op hun beurt op, en gingen heen.

Op de drempel echter keerde Al Wainscote, die de kleine stoet sloot, zich nog eens om, en zei op sarcastische toon:

— Ik geloof dat je er spijt van zult hebben, Jef. Je hebt mijn neus half plat geslagen — en zoiets vergeet ik niet gauw. Je zult nog wel eens aan mij denken.

Jef bleef alleen. Hij zonk neer op zijn stoel, legde de armen op het tafelblad, liet er langzaam zijn hoofd op neer, en mompelde:

— De vuile sadisten. De laffe beesten. Mijn kind — mijn oogappel. wat moet ik doen?

— Daar zullen wij eens over praten, Jef Bell, klonk een heldere rustige stem, vlak naast hem.

Bell hief het hoofd met een ruk op, en keek verbijsterd naar een heer in avondtoilet die naast hem stond. Zijn eerste beweging, bijna instinctmatig, was er een van schrik. Hoe was die man binnen gekomen?

Zonder dat die vraag uitgesproken werd, klonk het antwoord op kalme toon:

— Dat is mijn geheim, Bell. Ik ben John Raffles en geen deur is voor mij veilig. Neen, laat dat wapen maar met rust. Een dode Raffles kan je niet helpen, om in de termen te spreken van onze wederzijdse vriend Jesse Kelly.

Er verscheen een uitdrukking van angst, bijna van ontzag op het brede gelaat van Bell, toen hij stotterde:

— Ben jij Raffles? En heb je gehoord wat hier is gesproken?

— Woord voor woord. Paolo de Rode Bandiet, zoals je dochter mijn vriend heeft genoemd, en ik zelf stonden achter dat paneel. Ik weet wel dat het 'n geheime schuilplaats in je huis is, maar voor mij blijft maar zelden iets geheim.

— Het is dus waar, dat Jack Dodger je helper was?

— Hij is het nog, Bell.

— Waar is hij nu?

— Ik heb hem onmiddellijk Jesse Kelly achterna gezonden. Die gaat natuurlijk onmiddellijk naar de plaats waar je dochter gevangen wordt gehouden. Op die wijze zal Jack die plaats dus wel ontdekken.

Jef Bell was eerst sprakeloos. Zijn lippen vertrokken krampachtig en plotseling greep hij de hand van Raffles, en riep, opnieuw in snikken uitbarstend:

— Bedenk dat jullie mijn lot in handen hebt! Wat moet er van mij worden, als Kelly denkt dat ik hem bedrogen heb? En wat zal mijn kind boven het hoofd hangen? Ik voel mij ijskoud worden als ik er aan denk.

— Ik verzeker je dat, als wij hem eenmaal beet hebben, hij niet in staat zal zijn om je leed te doen, Bell, maar dan moet je ook dadelijk hier het huis uit. Ik lever hem aan de politie over.

Er kwam een uitdrukking van schrik en twijfel op het gelaat van Bell, en hij herhaalde op onzekere toon:

— Aan de politie? En denkt je soms dat dat helpt? Hij is een vriend van Commissaris Crampton.

— Jawel, maar Crampton kan niet op tegen Jerry MacFarlan Bell. Als die nieuwe detective deugdelijke bewijzen heeft tegen Jef, dan zal zelfs Crampton hem niet kunnen redden.

— Ik kan wel merken dat je Crampton nog niet kent, mompelde Bell hoofdschuddend.

— Misschien niet, maar MacFarlan ken ik des te beter. Hij is onkreukbaar, onomkoopbaar. Op kidnapping, op ontvoering van een jong meisje staan zware straffen.

— Dat weet ik — maar Kelly zal wel gezorgd hebben, buiten schot te blijven.

— Mogelijk, maar ik heb ook bewijzen dat hij drank smokkelt. Ik heb de hele zaak aan boord van zijn schip mede beleefd!

Bell haalde opnieuw de schouders op, en zei:

— Je kunt moeilijk als getuige voor de rechtbank treden, Raffles.

— Ook dat is mogelijk, maar er zijn getuigen bij geweest, — zijn hele bende.

— Die zullen geen woord loslaten.

— Zou je denken! Ik ken er althans twee, die bereid zouden zijn tegen hem te getuigen.

— Mannen van zijn bende? vroeg Bell ongelovig.

— Vrouwen.

Op dat ogenblik ging de telefoon in de winkel over.

Beide mannen snelden er heen, bij het zwakke licht dat van de straat binnendrong, maar Raffles was het vlugste bij het toestel, nam de hoorn van de haak en luisterde:

Zijn gelaat verhelderde, en hij zei op zachte toon, de hoorn weer ophangend:

— Het is mijn vriend, die aan het toestel was. Hij weet waar je dochter zich bevindt.

— Zeg mij waar ze is, dan ga ik met je mee! riep Bell.

— Je zult wel verstandiger zijn, Bell. Dergelijke ondernemingen zijn niets voor jou. Ze is niet in een

huis, waar je maar hoeft aan te bellen om te worden binnengelaten. Ze zit ergens in het Alhambra.

Bell boog het hoofd en zijn gelaat betrok. Hij had van dat grote, ingewikkelde en zonderling gebouwde huis vreemde dingen horen vertellen. Hij wist dat er telkens was bijgebouwd, dat er huizen of slechts gedeelten van huizen bij waren getrokken, dat er talrijke kelders en gangen onder de grond waren en misschien wel zes of zeven geheime in- en uitgangen.

— Je zult haar daar niet kunnen vinden, zei hij eindelijk dof.

— Laat dat maar aan mij over. Ik kan de hulp inroepen van een man die het gebouw goed kent. Wel eens gehoord van John Bailey?

— De decoratieschilder?

— Precies. Het verwondert me niets, dat je hem kent, want je zult toch wel gezien hebben, dat hij idolaat is op je dochter?

— Ik had iets beters voor haar op

het oog, zei Bell hard.

Op dat ogenblik werd er hard op de buitendeur gebonsd, en een driftige stem riep:

— Doe open! Doe de deur open Bell!

— Dat is waarachtig Bailey! zei Bell verbaasd, op de deur toetredend, en het cilinderslot terugdraaiend.

Een jongeman struikelde naar binnen, alsof hij dronken was, met een doodsbleek gelaat en koortsachtig schitterende ogen.

— (Wat vertellen ze mij, Bell? Waar is Lillian? Wainscote belde mij zoëven op...

— Dat is de man, die wij moeten hebben, zei Raffles, voor Bell iets kon antwoorden. Ik weet waar ze is, Bailey, en jij kunt mij helpen door me de weg te wijzen, in 't Alhambra. Daar moet ze zijn. Het is me zoëven medegedeeld door 'n vriend, die ik vertrouwen kan.

HOOFDSTUK IV

DE SCHUILHOEKEN VAN HET ALHAMBRA

Dicht bij 't huis stond een kleine auto geparkeerd. Het was een Morris Minor, die hoewel behorend tot de categorie «kleine wagens» gemakkelijk aan vier personen plaats biedt.

Voor zij zouden instappen nam Raffles de jonge man bij de arm, keek hem met zijn heldere ogen onderzoekend aan, en vroeg op zachte toon:

— Geloofst gij in staat te zijn u kalm te houden, Mr. Bailey?

— Ik hoop het — als ik tegenover hen sta. Op het ogenblik ben ik zo

kalm als een uitgehongerde wolf. Hoe gij alles ontdekt hebt, is mij een raadsel, maar ik wil er eerlijk voor uitkomen, dat ik dol ben op Lillian. Zij moet weg uit deze omgeving. Broadway is de hel voor alles wat mooi, jong en onbeschermd is. Haar vader kan haar niet voldoende beschermen; hij is in de macht van een smokkelaarsbende.

— Je hebt natuurlijk een revolver bij je, maar beloof mij dat je het wapen in geen geval zult gebruiken, voor ik het zeg. Je bent eigenlijk veel te jong en opgewonden voor

zulke gevaarlijke ondernemingen. Ik zou je stellig niet hebben meegenomen, als ik je niet nodig had om mij de nieuwste geheimen van het Alhambra aan te wijzen. Je kent ze immers?

— Zowat allemaal. Het is een waar doolhof geworden, en ze kunnen je er neerknallen voor je een kik hebt kunnen geven.

— Wij zullen gedrieën zijn, en als wij het voorzichtig aanleggen en onverhoeds een inval doen, dan kan alles binnen een half uur zijn afgelopen. Ik heb Bell de raad gegeven onmiddellijk daarna met zijn dochter uit New York te vertrekken.

— En ik dan? vroeg de jonge man, met zijn voet al op de treeplank. Ik ben er óók nog en ik wil haar niet uit het oog verliezen. Ik weet dat ze ook van mij houdt, al is er nog geen woord daarover tussen ons gewisseld. Pas toen die vervloekte Wainscote mij sarde met zijn telefoontje, begreep ik, dat ze mij onontbeerlijk is, en dat ik tot alles in staat zou zijn, als zij mij werd ontnomen.

Raffles dudde Bailey met zachte dwang in de wagen, trok het portier dicht, en zei:

— Let nu maar goed op het verkeer en denk niet aan die dingen.

Bailey maakte contact en startte.

Op een meter of tachtig afstand van het thans donkere gebouw aan welks voorgevel echter nog steeds in grote, groene, neonletter de naam Alhambra schitterde, legde Raffles zijn hand op de arm van Bailey, en zei:

— Stop hier maar. Zij hebben misschien posten uitgezet, en ze zullen je wagen wel kennen. Bovendien moet ik hier mijn vriend opvangen.

Het tweetal stapte uit, nadat Bai-

ley het contactsleuteltje in zijn zak had gestoken en ook nog het portier op slot had gedaan.

Bijna aanstonds trad Brand uit de schaduw van een nis te voorschijn, en Raffles vroeg hem onmiddellijk op zachte toon:

— Is er nog iets gebeurd, sedert je opbelde?

— Niets!

— Is Jesse Kelly alleen binnen?

— O, neen. Zeker wel vijf of zes mannen zijn een minuut of vijf later aan komen zetten die allen het Alhambra zijn binnengegaan. In de bar zal nog wel getapt worden. Wat doen wij?

— Wij gaan natuurlijk ook naar binnen, maar niet door de hoofdingang, dat spreekt vanzelf. Maar laat ik je eerst voorstellen aan onze jonge vriend John Bailey, de decorschilder. Van zijn hand zijn de uitstekende decors, coulissen en ook van het scherm van de revue, die wij vanavond gezien hebben. Mr. Bailey is een goede vriend van Lillian Bell en brandt van verlangen ons te helpen. Het is vervelend u er aan te moeten herinneren, Mr. Bailey, maar wat zei Wainscote eigenlijk door de telefoon?

— Hij vroeg alleen maar of ik wist waar Lillian was. En dat zei hij op een manier die mij van woede deed overkoken. Die lage fielt! Ik begreep direct, dat er iets gaande was, ik merkte het aan zijn spottende stem. En laten wij nu om hemelwil iets doen, want misschien is iedere seconde kostbaar.

— Voorlopig zal haar niets geschieden, Bailey, zei Raffles geruststellend. Jesse Kelly wil haar nog maar alleen gebruiken om haar vader naar zijn zin te dwingen. Hij moet de behulpzame hand bieden

om mij te pakken te krijgen, dan krijgt hij zijn dochter onmiddellijk terug.

Bailey zei niets maar liep zonder te aarzelen een smalle zijstraat in, totdat hij plotseling bleef staan en zijn hand tastend over een smalle, lage deur liet gaan.

— Vervloekt, ik had het moeten begrijpen. Deze deur is gesloten.

— Kunnen wij door deze deur gemakkelijk binnenkomen?

Dan zullen wij met dat obstakel eens korte metten maken, zei Raffles kalm.

Zijn bos lopers kwam te voorschijn, en met een snelheid die Bailey paf deed staan, wist hij het slot in het donker en op de tast te openen.

De deur bleek niets anders te zijn, dan een afsluiting van het slop, dat zich daar voorbij weer voortzette.

Een twintigtal passen verder bleef hij wéér staan en fluisterde:

— Hier is een kelderdeur, maar wees voorzichtig, want er is een stoepje van drie treden, en ook deze deur zal wel op slot zijn.

— Is er een alarmsignaal?

— Neen, maar er is sprake van er een te laten aanbrengen.

— Dan zullen wij van dat uitstel profiteren, zei Raffles luchtig, en weer deden de fijne instrumenten hun werk. Ditmaal duurde het iets langer, want het was een ouderwets, roestig, en vrij ingewikkeld slot, maar na tien minuten moest het toch het onderspit delven tegenover de kunde van de meesterinbreker, die zeker niet had behoeven onder te doen voor de wereldberoemde boeienkoning, en slotendeskundige Houdini.

De kelderdeur gaf toegang tot een oud pakhuis, dat pas zeer onlangs

door de eigenaar van het Alhambra was gekocht, naar hij zei om te dienen als magazijn voor toneelbenodigdheden en decorstukken.

Bij het licht van zijn zaklantaarn zag Raffles een paar vergulde stoeien staan, en in de hoek een rol grillig beschilderd linoleum.

Het was duidelijk te zien, dat er pas een nieuwe vloer in deze bergplaats was gemaakt.

Zwijgend gingen zij verder, onder leiding van Bailey, die nu en dan stilstond om te luisteren. Zij gingen een dwarsgang in, en een klein steenen trapje op. Bailey duwde daar behoedzaam een ijzeren deurtje open, en nu stonden Raffles en Brand eensklaps in de grote toneelzaal, waar die avond de revue was opgevoerd.

Er brandden slechts een paar lampjes, en de zaal maakte een spookachtige, sombere indruk, nu zij geheel verlaten was.

Het scherm was opgehaald, en het toneel gaapte als de muil van een reusachtig monster.

Het deurtje bleek toegang te geven tot de orkestbak, welke Bailey in de gehele lengte overstak, om weer door juist zulk een deur de toneelzaal te verlaten.

Wederom gingen zij door enige gangen, liepen trap op trap af, staken nogmaals de toneelzaal over, maar nu geheel achteraan, en ter hoogte van het balkon, en nog altijd hadden zij niets verdachts gezien of gehoord. De onrust van Bailey nam hand over hand toe.

— Weet gij zeker dat Lilian hier is? vroeg hij tenslotte, toen zij opnieuw onder de grond waren aangeland, op hun tocht, die nu reeds een half uur geduurd had.

— Mijn vriend heeft gezien dat

zij hierheen is gebracht, antwoordde Raffles. Je kunt je toch niet hebben vergist, Charles?

— Ik heb mij niet vergist, antwoordde Brand beslist, tenminste als Kelly inderdaad regelrecht van Bell naar de plek is gegaan waar het meisje is opgesloten, zoals hij had gezegd.

— Dat heeft hij stellig gedaan, zei Raffles kortaf.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, toen hij eenklaps in half gebukte houding bleef staan en met een snel gebaar zijn vinger op de lippen legde.

Brand en Bailey luisterden scherp toe, maar hoe zij zich ook inspannen, zij hoorden volstrekt niets verdachts. En toch moest er iets zijn, dat zag Brand duidelijk aan de uitdrukking op het gelaat van Raffles.

Het volgende ogenblik stonden zij in het donker, want Raffles, wiens lamp alleen brandde, had deze uitgeknipt.

En nu hoorde ook Brand iets, dat klonk als het zachte geritsel hetwelk muizen voortbrengen, die bij troepen over een houten vloer trippelen.

Even later hoorden zij duidelijk dat dat zwakke geluid hun richting uitkwam.

Brand voelde plotseling de hand van Bailey op zijn arm, en hoorde de stem van de jongeman, die heel zacht fluisterde:

— Nu weet ik waar zij zijn. Dat geluid komt uit het oude gewelf, onder een van de aangrenzende huizen, die pas aangekocht zijn. Ik dacht het al half en half. Er is daar een deur. Laten wij doorlopen, het is niet ver meer.

— Kalm blijven, fluisterde Brand terug. Man, je beeft als een riet. Laat alles aan Raffles over. Vooral

geen onvoorzichtigheden.

— Maar maak dan toch licht, en laten wij verder gaan, fluisterde de stem in de duisternis, hees van opwinding. Begrijp dan toch, dat iedere seconde beslissend kan zijn. Mijn bloed kookt, als ik er aan denk aan welke gevaren Lillian is blootgesteld.

Op hetzelfde ogenblik flitste er eensklaps op enige afstand een fel licht aan, dat de drie mannen half verblindde. Tegelijk hoorden zij een krachtige stem die beval:

— Blijf daar staan! Handen omhoog, of er gebeuren ongelukken.

Deze woorden daverden nog in hun oren, toen er vlak naast Brand een schot klonk, door Bailey afgevuurd.

Er rinkelde iets, er klonk een vloek, en het werd weer donker, als zoëven.

Maar ergens vlak bij klonk het geluid van onderdrukte, woedende stemmen, het was alsof er stoelen omver werden gegooid, en toen een hoge, doordringende stem, de stem van een vrouw, die luid riep:

— Help!... help...

Ineens verstomde het geluid, alsof er een grote hand op de mond van de vrouw was gelegd.

— Lillian, wij komen! schreeuwde Bailey, half van woede en angst, terug. Wij zijn direct bij je.

Hij snelde door de donkere gang, met zijn hand langs de muur tastend. Brand volgde hem op de voet, terwijl Raffles achteraan kwam.

Hij hoorde hoe aan een kruk werd gerammeld en toen gebons en getrap tegen een deur. Even daarna vloog het bovenste paneel aan stukken, en de twee mannen rolden als het ware een vertrek binnen waar het al even duister was als in de zoëven verla-

ten gang.

Juist op het ogenblik, dat Raffles op zijn beurt door de opening wilde stappen, werd er een grote hand om zijn bovenarm gelegd, terwijl hij de druk van een revolverloop tegen zijn ribben voelde.

— Geen beweging of ik schiet, zei een stem, die hij meende te herkennen.

Raffles begreep dat er op dit ogenblik in het donker aan verzet niet te denken viel. Hij bleef dus staan en verroerde zich niet.

— Jij hebt een zaklantaarn, niet waar? Ontken het maar niet, ik heb het gezien.

De hand die zijn arm omknelde, liet zijn greep los en gleed vliegensvlug langs het lichaam van Raffles.

De zaklantaarn was dra gevonden, en werd aangeknipt met het schijnsel op Raffles gelaat.

— Doe alsjeblieft dat licht weg, zei Raffles rustig, het doet pijn aan mijn ogen, MacFarlan.

— Heb je mij herkend? vroeg de politiemann verrast.

— Aan je stem. Als ik eenmaal een stem heb gehoord, herken ik die uit duizenden. Ik kan niet zeggen, MacFarlan, dat je hier op dat ogenblik welkom bent. Wij waren juist op jacht naar een paar kidnappers, die Lilian Bell gevangen houden.

— Dat balletdanseresje? De dochter van Bell, uit de drugstore? Dat betekende dus het getier van die opgewonde knaap, die die lamp heeft stukgeschoten en bijna mij erbij. Ik dacht dat ik juist op een goed spoor

was, toen ik jullie lamp zag. Ik hield jullie voor smokkelaars.

— Het is ongelukkig gelopen, zei Raffles zuchtend. Ik ben bang, dat die twee het nooit klaar zullen spelen met de boeven. Het meisje is stellig hier binnen gevangen gehouden, achter die vernielde deur. Me dunkt, dat het je plicht is, MacFarlan, de jacht op de drank op te geven, en met ons dat ongelukkig kind te gaan bevrijden. Ik behoef je niet te zeggen wat het betekent voor een jong meisje, in de macht te zijn van schurken als Jesse Kelly en Al Wainscote.

— Zo, zitten die er achter? Nu, dan zal ik er zeker werk van maken, maar eerst lever ik jou af, want ik weet wie je bent. Ga de gang door, en denk er om — iedere stap die je te vlug doet, kan je einde betekenen.

Raffles maakte zwijgend rechtsomkeert en liep de gang weer in, niet zonder eerst een blik vol spijt en vrees te hebben geworpen op de vernielde deur van het vertrek, dat Brand en Bailey zoëven hadden verlaten, meegesleept door de jacht op de kidnappers.

Aan hetgeen hem te wachten stond, dacht Raffles geen ogenblik, maar wat zou er van Brand terechtkomen? Waarheen zou die woeste achtervolging hen voeren?

Met deze vragen hield hij zich bezig, terwijl hij, met de armen op de rug, volgens het bevel van de politiemann, door de gang liep, die hem naar de cel moest voeren.

HOOFDSTUK V

EEN GEDENKWAARDIG MOTORRITJE

Blind van woede en vertwijfeling liep Bailey, die Brand bij de hand had gevat, op de tast naar een tweede deur in het vertrek, die op een kier stond.

Hij noch Brand wachtten, totdat zij de zekerheid hadden, door Raffles te worden gevolgd, maar snelden door een donkere gang, aan het einde waarvan zij haastige voetstappen hoorden, onderdrukte vloeken en aansporingen om spoed te maken.

Hijgend fluisterde Bailey:

— Wainscote moet er bij zijn. Ik heb zijn stem herkend.

— Waar voert deze gang heen?

— Eerst naar een kelder, van daar een binnenplaats, en dan naar de straat.

— Moeten zij ook die weg volgen?

— Zij kunnen niet anders. Zij moeten nu ook naar buiten, of wel terugkeren, en dat zullen ze zeker niet doen, uit angst voor Raffles.

— Maar — wie was dan de man met zijn zaklantaarn? vroeg Brand onder het voortlopen.

— Dat weet ik niet, en het kan me niet schelen, ook. Al was het de duivel geweest, dan zou het mij niet kunnen weerhouden. Wij moeten voortmaken, want als zij de kelderdeur sluiten, voor wij er zijn, is alles verloren. Dan zitten wij opgesloten als muizen in de val.

Zonder verder nog een woord te spreken, snelden zij voort. Een paar malen draaide Brand zich om en riep de naam van zijn achtergebleven vriend.

Zij waren echter nog steeds alleen, toen zij de kelder bereikten,

juist op het oogenblik dat met een harde slag de deur aan het andere einde daarvan werd dichtgegooid.

Bailey wierp er zich als een dolle tegen aan, totdat Brand hem bij de schouder greep en zei:

— Niet doen. Op die manier krijgen wij die zware deur niet open. Wacht tot Raffles hier is, die kan ze openen.

— Wie weet hoe lang dat nog duurt — en in die tijd kunnen zij ontkomen zijn! riep Bailey doodsbleek.

Hij trok zijn browning, en joeg snel achter elkander alle zeven kogels die het wapen bevatte, door het slot van de deur, dat hierdoor volkomen vernield werd.

Met een wanhopige ruk aan de ijzeren kruk kon hij de deur weer open trekken.

Hij rende weer verder, op de voet gevolgd door Brand, nam de stenen trap bij twee treden tegelijk, snelde door een smalle, korte gang, eigenlijk een insnijding tussen twee huizen, en bereikte zo de binnenplaats, waarvan hij gesproken had, en die slechts verlicht werd door een enkele lantaarn. Aan de overzijde bewogen zich een paar gedaanten, en het was alsof een daarvan wat moeilijker en langzamer ging, omdat hij iets in de armen droeg, dat zijn bewegingen scheen te belemmeren. Het volgende oogenblik was het hele stel onder een donkere koetspoort verdwenen.

Bailey had zijn leeggeschoten wapen in zijn zak laten glijden, en begon de achtervolging met her-

nieuwde moed, zodat Brand moeite had, hem in zijn snelle loop bij te houden. Toch kwamen zij nog te laat, want juist toen zij op hun beurt de koetspoort binnen gingen, en de smalle donkere straat bereikten, zagen zij hoe een auto de ene kant uitreed, terwijl drie mannen te voet de tegenovergestelde kant uitsnelden.

— Hij brengt haar naar zijn huis! riep Bailey woest. Hadden wij maar een auto!

— Die hebben wij niet, en ik zou niet weten waar ik er zo gauw een moest vinden, maar wat dunkt u hiervan?

Terwijl Brand dit zei, wees hij op een motorfiets, die vlakbij geparkeerd stond.

Onvoorzichtig genoeg hadden de eigenaars hun motor onbeheerd achtergelaten.

Zonder enige gewetenswroeging zette Brand zich in het zadel, terwijl Bailey op de duozit plaats nam.

Voort ging het.

— Waarheen? vroeg Brand.

— Rechtdoor, dan linksaf tot de Fifth Avenue en dan rechtuit naar Central Park. Ik zal wel zeggen wanneer u stoppen moet.

Brand zette het gashandle wijd open en in een wolk van blauwe benzinedamp snelden zij weg.

Het geluk was met hen, want geen enkel rood stoplicht belemmerde hun rit.

Brand bekommerde zich om niets anders, dan om zo spoedig mogelijk de auto in te halen, waarin Wainscote gestapt was met zijn last, want dat de gestalte, die zij met de vracht in de armen hadden zien lopen, Wainscote was geweest, stond voor hem en voor Bailey vast.

Alles was zo snel in zijn werk

gegaan, en in zulk een opwinding, dat Brand pas na een dolle rit van tien minuten aan Raffles begon te denken.

Hij keek een paar malen om, zonder veel hoop, zijn vriend te zullen zien, en tenslotte overwoog hij, dat Raffles het verstandigste zou doen, wat er in de gegeven omstandigheden te doen viel, en huiswaarts zou keren.

Hij zou wel begrijpen dat Brand en Bailey een spoor volgden.

Ook was het mogelijk dat hij begreep wat er geschied was, en op zijn beurt in andere richting een onderzoek zou instellen.

Hij reed dus verder zonder vaart te verminderen.

Dicht bij het Central Park voelde Brand, dat Bailey hem een hand op de schouder legde. Brand minderde direct vaart en Bailey riep in zijn oor:

— Hier links af, richting Riverside Park. Ik zal wel zeggen waar u stoppen moet.

— Zijn wij er? vroeg Brand zacht, zich oprichtende, toen hij weer een klopje op zijn schouders voelde.

— Een huis of twaalf die zijstraat in, antwoordde Bailey.

Brand stapte af en liet de motor gewoon in de steek, precies zoals zij hem gevonden hadden.

Zij liepen haastig de zijstraat in, totdat Bailey bleef staan voor de deur van een huis met niet meer dan drie verdiepingen.

Van een automobiël was niets meer te bespeuren.

Bailey stak reeds zijn trillende hand uit naar de schelknop, toen Brand haastig zijn hand op zijn arm legde, en fluisterde:

— Niet doen, Bailey. Denk je soms dat we op die manier de kans

hebben om het meisje uit zijn handen te krijgen? We moeten hem overvallen, dat is het enige wat wij doen kunnen.

— Vlug dan, om 's hemelswil vlug! Zeg mij hoe wij binnen moeten komen.

Brand nam de omgeving vlug op.

Het huis stond een weinig van de straat af, met nog vijf of zes andere huizen, van elkander gescheiden door smalle zijtuintjes.

Brand was dadelijk over het lage hekje gestapt, volgde een van de tuinen, en bemerkte dat een raam op de derde verdieping van Wainscote's huis open stond.

Het huis daarnaast stond leeg.

Brand had dit alles met één oogopslag gezien, en ook dat de schilders of behangers een paar ladders hadden achtergelaten, die aan de achterkant van het huis stonden, maar veel te kort waren, om er de derde verdieping mee te kunnen bereiken.

Toen hij echter het aangrenzende huis wat nader bekeek, bemerkte hij, dat zich aan de achterzijde een brandtrap bevond, die tot aan de eerste verdieping reikte.

— Via deze trap naar boven, zei Brand fluisterend.

— Maar dit is het huis niet, zei Bailey bevend van opwinding.

— Dat weet ik, maar laat mij nu maar begaan, zei Brand, die zich reeds van een der langste ladders had meester gemaakt, en die aan de achterzijde van het huis plaatste, tegen het onderste platform van de brandtrap. Klim naar boven.

Half werktuigelijk gehoorzaamde de jongeman.

Brand volgde hem onmiddellijk, en zei, zodra hij op zijn beurt het platform bereikt had:

— Nu verder naar boven. Op de derde verdieping staat een raam open. Klim naar boven, en wacht op het volgende platform. Wij moeten de ladder meenemen. Maak zo min mogelijk lawaai.

Zacht en vlug klommen zij hoger, steeds de ladder meevoerende, totdat zij het platte dak hadden bereikt.

Door een openstaand luik kwamen zij op de zolder en van daar in een der kamers, die geheel kaal waren, en waar het rook naar verf en vernis.

Brand ging dadelijk naar een der ramen toe, wees naar links en fluisterde:

— Daar is het openstaande raam.

Bailey trok een grimas en fluisterde terug:

— Maar hoe komen wij daar? De afstand bedraagt zeker wel drie meter.

— De ladder is precies drie meter vijftig, antwoordde Brand kalm. Niet voldoende, zou ik zeggen.

— Kom, niet geaarzeld.

Het bleek lang niet gemakkelijk te zijn, de ladder rechtuit te steken, zelf voor twee jonge, sterke mannen, maar zij slaagden er toch in, met behulp van een touw, dat daar rondslingerde en dat zij aan de bovenste sport bonden en vervolgens door een ventilatierooster boven het raam staken, zodat zij het zware ding tamelijk vlug konden laten zakken, totdat de twee spijlen tot de vensterbank aan de overzijde reikten. Maar niet meer dan met 20 centimeter speling.

— Wil ik voorgaan? vroeg Brand glimlachend, toen hij zag hoe Bailey in de diepte keek, en een weinig van kleur verschoot.

— Neen. Ik wil tonen, wat ik voor

haar waag, zei Bailey met trillende stem. Breng het haar over als... als het mocht mislukken.

— Het zal niet mislukken, zei Brand, hem moed insprekend. Denk aan haar, en dat haar lot in onze handen ligt. Ik zal de ladder aan deze kant vasthouden.

Zonder zich langer te bedenken knielde Bailey op de vensterbank, en het volgende ogenblik kroop hij op handen en voeten op een hoogte van bijna vijftien meter over de ladder en bereikte veilig de overzijde.

Brand volgde hem direct en zonder de minste aarzeling.

— Dat hebben wij er tenminste goed afgebracht, fluisterde Bailey toen zij naast elkaar voor het open raam stonden.

— Dit lijkt mij een logeerkamer te zijn. En dit is natuurlijk de deur naar de gang.

Zij openden de deur geruisloos en gingen de gang in, en nauwelijks hadden zij die over een lengte van een paar meters gevolgd, of Bailey greep de arm van Brand.

— Luister! zei hij op zachte toon.

Van de tweede verdieping steeg een vaag, onbestemd geluid naar boven, dat klonk als gesmoorde kreten om hulp. Ook was het alsof er meubelen op een heftige wijze verplaatst werden of omvielen.

Bailey rende de trap af, zodat Brand moeite had, hem in dit onbekende en donkere huis te volgen. De kreten werden nu duidelijker, en schenen te komen van achter een deur, waarvan onder de drempel licht scheen.

— Met onze schouders en tegelijk, zei Brand kortaf.

Op hetzelfde ogenblik wierpen de twee mannen zich met hun volle gewicht op het dunne paneel, dat kra-

kend openbarstte, zodat zij naar binnen konden kijken in een fraai gemeubeld vertrek.

In het midden stond een gedekte tafel, of liever een tafel die gedekt was geweest, want borden, schalen en het bestek lagen gedeeltelijk op de vloer.

In de verste hoek van het vertrek, tegen de wand gedrukt, stond Lillian Bell, krijtwit en half waanzinnig van angst.

Voor haar, in half gebukte houding, stond Wainscote, die zich op het horen van het geraas had omgedraaid en zijn revolver trok.

Bailey griste zijn eigen wapen uit zijn zak, waarschijnlijk vergeten zijnde, dat hij het wapen geheel leeg had geschoten.

Maar Brand had een stoel opgenomen, en slingerde deze met alle kracht naar de ellendeling, die zijn evenwicht verloor, zijn wapen liet vallen in zijn poging om zich staande te houden, en toen languit over de stoel struikelde.

Voor hij kon opkrabbelen had Bailey zich als een woedende stier op hem geworpen. Een geweldig gevecht ving aan tussen twee gelijkwaardige krachten.

Brand wilde te hulp komen, maar Bailey riep woedend:

— Laat mij! Ik wil het alleen met hem klaarspelen!

Hij liet zijn tegenstander even los, en sloeg hem met de volle vuist midden in het gelaat.

Wainscote deinsde terug, half verblind door het bloed dat uit een zijner ogen drupte. Maar hij gaf zich niet gewonnen. Vliegensvlug opende hij een groot knipmes, dat hij uit zijn zak gehaald had. Het meisje slaakte een snerpande gil, en Bailey greep de pols van Wainscote, juist

toen deze wilde toesteken. Opnieuw rolden zij op de vloer; de meubelen vlogen in het rond, hun voeten traptten in de scherven, en binnen enkele minuten hingen hun kleren als repen en vodden om hun lichaam.

Maar Wainscote voelde, dat zijn krachten hem begaven. Zijn ademhaling ging zwaar. Hij wankelde als een beschonkene en met een laatste krachtsinspanning sloeg hij naar Bailey, die de slag ontweek en zijn tegenstander met een genadeslag velde. Zonder naar de bloedende en groggy geslagen Wainscote om te kijken, nam hij Lillian Bell in zijn armen en droeg haar zwijgend en snel weg, terwijl Brand op de voet volgde.

Zij liepen haastig alle trappen af, en rukten de huisdeur open, maar daar wachtte hun een zeer onaangename verrassing.

Voor de deur stond een grote overvalwagen van de politie, en de inspecteur, die het bevel voerde over de acht man, die uitgestapt waren, trad dadelijk op hen toe, en zei met spottende hoffelijkheid:

— De auto van mevrouw en mijnheer staat voor. Wilt u maar instappen? Dan praten wij op het bureau eens over dat gestolen motorrijwiel.

Hoe de politie er achter was gekomen, dat juist die twee mannen de motor hadden ontvreemd en hierheen waren gereden, is een verhaal op zich zelf.

HOOFDSTUK VI

HUISVREDEBREUK

Bailey stapte gewillig in en hielp Lillian hetzelfde te doen.

Wat kon het hem schelen, wat er nu verder zou gebeuren, nu hij zijn leveling gered had uit de handen van de booswichten, die zich aan haar hadden willen vergrijpen.

En wat die diefstal van het motorrijwiel betreft, dat zou men hem wel niet al te zwaar aanrekenen.

Zo zeer was hij vervuld van zijn triomf, dat hij geen enkele gedachte wijdde aan het lot van de man die hem geholpen had, en wiens toekomst nu niet twijfelachtig kon zijn daar men wist, dat hij de medeplichtige was van die meester aller dieven en inbrekers, van John Raffles.

Een paar politieagenten waren naar boven gesnel, terwijl het drietal in de wagen werd geduwd, en daar vanden zij natuurlijk Wainsco-

te in een verre van benijdenswaardige toestand, met gescheurde kleren, een oog geheel gesloten, het andere blauw als een overrijpe pruim, en een neus, waar het bloed tappelings uitliep.

Hij was buiten zichzelf van woede en van pijn, en gaf enige vage inlichtingen, zodra hij bemerkte dat de agenten hem niet kenden.

Hij was met een dame thuis gekomen, zo vertelde hij, om er te soepelen, en een jalouse vriend van de dame was binnengedrongen, en had hem halfdood geslagen.

Hij fleurde echter geheel en al op, toen hij vernam, dat het drietal naar het hoofdbureau van de wijk zou worden overgebracht, want daar zwaaide zijn trouwe vriend en beschermer Crampton de scepter.

Hij beloofde binnen een half uur,

zodra hij zich wat toonbaar had gemaakt, te zullen komen getuigen, en zijn gemene tronie glansde van voldoening toen de twee agenten hem verlieten, en, na een vluchtig onderzoek konden constateren dat die wraakzuchtige medeminnaar al op een heel eigenaardige manier binnenshuis was gekomen.

Dit werd de inspecteur medegedeeld en deze gaf de chauffeur bevel naar het hoofdbureau te rijden.

De drie gevangenen, — zo konden zij zich voorlopig wel beschouwen, — waren elk door twee agenten van elkander gescheiden.

Van te voren had men hen vlug en grondig gefouilleerd, waarbij men op de persoon van de metgezel van Bailey een revolver met nog vier scherpe patronen, een klein doosje met was, een zaklantaarn en een paar verdachte sleutels aantrof.

Dit alles werd Brand afgenomen, en deze begreep, dat de zaak er langzamerhand minder goed begon uit te zien.

Het was ver over middernacht, toen de auto eindelijk stopte op de binnenplaats van het grote hoofdbureau van de wijk.

Commissaris Crampton, die telefonisch uit zijn bed was gebeld, ontving het gezelschap in het humeur van een tijger, die een week niets te eten heeft gehad.

Even te voren was hij opgebeld door Wainscote, maar dat wist natuurlijk hij alleen, en wat deze hem had medegedeeld, bewees, dat er een macht aan het wroeten was, een geheimzinnige macht, die zijn positie aan het wankelen bracht, en als een nog ver, maar snel naderend onweder dreigde aan de kim van zijn eigen macht, die voelbaar begon te tanen.

Het was hem sedert een paar weken duidelijk geworden, dat er iets op de wereld bestond, sterker dan hij zelf, en dat een naam had, geducht over de hele wereld.

Overal ondervond hij tegenslag, en het ergste was, dat die nieuwe inspecteur MacFarland een man bleek te zijn, die niet om te kopen was, die hard was als staal, en zijn plicht deed, zonder rechts of links te zien.

Men had hem daar opgeknapt met een detective-inspecteur, die geen bevelen afwachtte, maar op zijn eigen houtje schoonschip hield onder de smokkelaars, zodat Crampton zich reeds vol angst begon af te vragen wanneer het ogenblik zou aanbreeken, dat zijn vrienden onder de drankleveranciers zich op hem zouden beroepen, teneinde gevrijwaard te blijven voor de lastige bemoelzucht en het doortastend optreden van die geweldenaar.

De arme Bailey had het dus wel bijster ongelukkig getroffen, toen hij, met een verband om het hoofd en een pleister op een van zijn wangen, werd binnengeleid en in de grijsgroene, gevaarlijke oogjes keek van de commissaris.

Crampton keek met duistere blikken van de een naar de ander, en begon toen, zich meer in het bijzonder tot Bailey wendend:

— Ik hoor daar mooie dingen van je, Bailey. Eigendom van de politie ontvreemden, is het niet? In het huis binnendringen van vreedzame lieden, huisvredebreuk bij nacht en ontij — en op een uiterst verdachte manier. Wie is de man, die je geholpen heeft?

Het was zijn gewoonte, de arrestanten, die hij ondervroeg, te overrompelen door plotselinge, snelle vragen, maar ditmaal gelukte het

hem toch niet.

• Bailey antwoordde rustig:

— Een vriend van mij, die ik in het Alhambra heb leren kennen, en die mij geholpen heeft, deze jongedame te bevrijden uit de handen van een gemeen sujet.

— Ik zou je raden, Bailey, wat op je woorden te letten, zei Crampton nijdig. Mr. Wainscote mocht ze eens als een belediging opvatten.

Hij keek in het proces verbaal, dat voor hem lag, en vervolgde:

— Een dat meisje is, zoals ik hier lees, Lillian Bell... Zo... zo... Hoe kwam jij bij hem, Lillian?

Het meisje keek hem uit de hoogte aan, en zei:

— Ik kan mij niet herinneren, dat ik u verlof heb gegeven, mij te tutoyeren, commissaris, en — wat uw vraag betreft: — Wainscote heeft mij met geweld ontvoerd, waarbij een paar van zijn vrienden hem hebben geholpen.

— Ja, dat zijn van die jeugdige guitenstreken, zei Crampton met schijnheilig verdraaide ogen. Het was natuurlijk maar een grap.

— Een grap! riep het meisje op heftige toon. Het was zo weinig een grap, dat uw vriend Wainscote zich de eerste tijd niet onder zijn vrienden zal kunnen vertonen, zo heeft mijn aanstaande man hem toegetakeld!

• Crampton trok een scheef gezicht, maar Bailey smaakte hemelse vreugde. Deze door Lillian gesproken woorden brachten hem in extase.

Met een verheerlijkte blik keek hij Lillian Bell aan.

— Kijk vóór je, snauwde Crampton. We zijn er nog niet, Bailey. Het is en het blijft huisvredebreuk, ik zal verplicht zijn, je hier te houden!

— Mij hier houden? herhaalde de jongeman langzaam. Met welk recht?

— Ik denk — met het recht van de sterkste, zei Brand langs zijn neus weg. Een ander recht kan er onmogelijk bestaan, want iedere vrije Amerikaan zal toch wel het recht hebben, en zelfs de plicht, jonge meisjes die in gevaar verkeren, bij te staan, onverschillig de middelen die zij daartoe moeten gebruiken.

— Zwijs! Hou je mond tot je wat gevraagd wordt. Om te beginnen: — hoe ben je eigenlijk in deze zaak gemengd?

— Mr. Bailey heeft het al gezegd: hij maakte kennis met mij in het Alhambra, en riep mijn hulp in, teneinde Miss Lillian Bell te bevrijden.

— Hoe wist je eigenlijk, Bailey, dat ze bij Wainscote was?

— Hij heeft me opgebeld, om me dat te zeggen. Natuurlijk om me te sarren.

— Dat ze bij hem was? Dat is nogal dom, merkte Crampton met hoog opgetrokken wenkbrauwen op.

— Niet dat ze bij hem was, maar — elders. Deze heer wist mij mede te delen, dat zij in het Alhambra zat opgesloten, en daar ken ik uitstekend de weg.

— Zo... zo... zei Crampton. En mag ik weten, mijnheer, hoe het komt, dat u daar de weg zo goed kent.

— Omdat ik daar gewerkt heb, zei Bailey.

— En hoe wist deze meneer, dat Miss Bell zich daar bevond?

— Heel eenvoudig; — ik was de schurk achterna gegaan, die haar volgens zijn eigen verklaring ging bezoeken.

— U gebruikt telkens van die dik-

ke woorden, mijnheer, en ik weet niet of gij daar wel verstandig aan doet, zei Crampton. Hoe heette de man, die gij daar een schurk noemt?

— Zijn naam is Jesse Kelly, gaf Brand ten antwoord.

— Van welke plaats begon die achtervolging?

Brand zweeg. Hij begreep dat hij zich in een precaire positie bevond. Bailey moest dit ook hebben ingezien, want hij wierp Brand een blik toe, waarmee hij te verstaan gaf, dat het hem speet, hem in de zaak te hebben betrokken.

Brand echter wierp hem een geruststellende blik toe, en antwoordde na enig nadenken glimlachend:

— Wat komt dat er eigenlijk op aan, commissaris? De hoofdzaak is immers, dat wij dit meisje hebben kunnen bevrijden, en dat Mr. Bailey die fielt, — pardon ik bedoel Mr. Wainscote half doodgeslagen heeft. Mij spijt het alleen, dat hij het niet helemaal heeft gedaan. De vent had niets beters verdiend, dan als een schurftige hond te worden afge maakt. U zoekt uw vrienden in vreemde kringen, commissaris.

Het gelaat van Crampton vertrok, en Brand begreep dadelijk dat hij een onvoorzichtigheid had begaan door deze gevaarlijke booswicht te tarten.

Crampton scheen echter uiterlijk volmaakt kalm te blijven, toen hij hernam:

— Men kiest zijn vrienden waar men wil, Sir, en dat gaat niemand wat aan. Wat u betreft, Mr. Bailey, ik zei al dat ik u hier zal moeten houden, wegens huisvredebreuk, en poging tot doodslag.

— Ik deed het uit zelfverdediging, riep Bailey. Hij had een revolver en schoot op mij. U weet dat

zelf even goed als ik, commissaris.

Bailey had deze woorden nauwelijks gesproken, toen er in het aangrenzende vertrek een luide woordenwisseling klonk.

— Wat is dat voor een leven; wat wil je, agent? vroeg Crampton.

Er was een agent binnen getreden, blijkbaar zeer opgewonden, maar vóór hij nog iets had kunnen zeggen, werd hij opzij geduwd door de krachtige hand van MacFarlan, die binnen trad, op de voet gevolgd door een man die door vier agenten was omgeven, en bij wiens verschijning Brand een kreet van verrassing en schrik niet kon weerhouden.

Die man was niemand anders dan John Raffles!

Diens gelaat stond volkomen rustig en hij knikte Brand en vervolgens de twee jonge lieden geruststellend, en glimlachend toe.

— Ik kom een arrestant brengen, commissaris, begon MacFarlan aanstonds, zijn hoed op een tafel werpend. Mag ik u voorstellen: Mr. John Raffles.

Crampton slaakte een kreet van ongeloof, nam Raffles scherp op en vroeg toen aan MacFarlan:

— Hoe heb je hem te pakken gekregen? En hoe weet je, dat hij het is?

— U weet dat ik op zoek was naar smokkelwaar. Misschien weet u het ook wel niet; — het doet er niet toe. Ik wist het Alhambra binnen te komen, want een van mijn mannetjes had mij verteld, dat er daar grote hoeveelheden smokkelwaar, alcoholische dranken en verdovende middelen lagen opgeslagen. Ik vond echter niets — maar wel deze arrestant.

Bailey boog beschaamd het hoofd,

want hij was het, die Raffles naam genoemd had.

— Trek het je maar niet aan, Bailey, zei Raffles glimlachend. Het noodlot heeft het nu eenmaal zo gewild, en je moet op Inspecteur MacFarlan ook niet boos zijn, want hij deed niet anders dan zijn plicht! Maar het verbaast me, Charles, dat ik jou hier moet zien.

— Inbraak, huisvredebreuk, zware mishandeling, afpersing, knevelarij en nog een paar van die kleinigheden. Die vormen samen de reden, waarom hij hier is, zei Crampton

sarcastisch. Maar alleen al het feit dat hij je vriend en helper is, Mr. John Raffles, zou ruimschoots voldoende zijn, om hem gevangen te zetten.

Commissaris Crampton wreef zich in de handen, wierp zich achterover in zijn stoel, en zei met een zucht van welbehagen:

— Dat is een prachtige vangst geweest, MacFarlan, en ik kan niet nalaten, je daarvoor mijn compliment te maken.

— Ik deed alleen mijn plicht, commissaris, zei de detective koel.

HOOFDSTUK VII

HENDERSON KOMT TE HULP

Henderson had de gebeurtenissen slechts zeer uit de verte kunnen gadeslaan, maar het verloop daarvan stond hem volstrekt niet aan, en hij begon zich zeer ongerust te maken over het lot van zijn meester.

Het was zijn taak geweest, met de auto, die Raffles zich pas had aangeschaft, te wachten bij het huis van Bell, totdat men hem nodig zou hebben.

Hij had uit de verte waargenomen, hoe Raffles en Brand weer te voorschijn waren gekomen, thans in gezelschap van een jonge man, die zeer opgewonden scheen te zijn, en hoe het drietal toen wegreed in een Morris Minor.

Een ogenblik had Henderson gearzeld, maar toen begon hij op enige afstand de kleine wagen te volgen, hetgeen hem met zijn snelle auto niet moeilijk viel.

Hij verwonderde zich wel enigszins, dat de chauffeur van de Morris stopte in de buurt van het Alham-

bra, maar hij wachtte er zich wel voor, onbescheiden te zijn en vragen te stellen.

Hij parkeerde zijn auto op een afstand, zag hoe de drie mannen uitstapten, en snel verder gingen, in de richting van het gebouw, tot zij eensklaps verdwenen waren.

Zijn ongerustheid nam met de minuut toe, toen het steeds later werd, en hij niemand zag terugkeren, want wat zij daar in het grote in duisternis gedompeld gebouw konden zoeken, begreep hij niet.

Het moest echter iets van belang zijn, en zeker was het ook niet van gevaar ontbloot, want de reus wist maar al te goed, dat het Alhambra een verzamelpunt was voor smokkelaars, handelaars in verdovende middelen, dieven en zakkenrollers en dat dat soort geboefte er ook wel eens 's nachts zou komen, daarvan was hij overtuigd.

Hij had zo wel een uur gewacht, nu eens zittend achter het stuur-

Wiel, dan weer heen en weer lopend over het trottoir, toen uit bewuste steeg twee mannen te voorschijn kwamen, van wie hij er althans een onmiddellijk herkende. Het was Raffles in zijn jongste vermomming.

Vlak achter hem liep een tweede man, die nog een weinigje groter was, met een breed gerande hoed, en het viel Henderson op, dat zij op een eigenaardige, wat stijve wijze dwars de straat over staken.

De achterste man hield zijn rechterarm een weinig naar voren gestrekt, en plotseling begreep Henderson waarom, en een schok van schrik ging door hem heen.

Die gedwongen, stijve loop kwam, omdat de achterste man, die hij nu ook herkende, een revolver gedrukt hield in de zijde van de man die voor hem uitliep.

Toen dit tot hem was doorgedrongen verdween het tweetal juist in het posthuis, dat schuin tegenover het Alhambra is gelegen.

Henderson beraamde allerlei middelen, teneinde zijn meester te bevrijden, maar hij had nog altijd niets doeltreffends gevonden, toen er een kleine politie-patrouillewagen kwam aanrijden, die voor het posthuis stopte. De deur ging open, en Raffles en MacFarlan kwamen weer te voorschijn, nu in gezelschap van een viertal agenten. Het gezelschap stapte in de auto, die in snelle vaart wegreed.

Onmiddellijk begon Henderson de wagen te volgen.

Onder het rijden vroeg hij zich af wat er toch wel gebeurd kon zijn. Waar waren mijnheer Brand en die jonge man, die bij hem was? Wat was er van hen geworden?

Veel tijd om daarover na te denken had hij niet, want aldra zwenk-

te de patrouillewagen door de brede poort die naar de binnenplaats van het hoofdbureau van politie voerde.

Henderson reed nog wat verder, stapte toen uit, stak het contactsleuteltje in zijn zak, sloot zorgvuldig de wagen en liep behoedzaam terug.

De inrijpoort was al weer gesloten, en er was natuurlijk geen denken aan, hier binnen te komen, maar de straatdeur stond open, en in de hal zat een zwaarlijvig agent, gezeten op een rieten stoel, op zijn gemak een krant te lezen.

Achter het rolgordijn voor het raam naast de deur kon hij de gedaanten zien bewegen van de agenten in het wachtlokaal.

Het zweet brak de arme kerel uit, zo ingespannen dacht hij na over wat hem thans te doen stond. Als hij mijnheer Brand maar bij zich had gehad, zou hij met hem kunnen beraadslagen, maar nu was hij alleen en op zich zelf aangewezen.

Achter een venster van de eerste verdieping brandde ook licht en Henderson vermoedde, dat daar het bureau zou zijn van commissaris Crampton, van wie mijnheer Brand hem gesproken had.

Daar, in dat zelfde vertrek, zou zijn meester staan, en ondervraagd worden door die schurk met zijn gemene, onbetrouwbare varkensogen.

Hoe daar te komen, en hoe moest hij dan verder handelen?

Hij voelde dat hij onmogelijk werkeloos kon blijven, en in ieder geval iets moest doen, wat dan ook, want als zijn meester eenmaal was weggevoerd uit dit politiebureau, dan zou het de reus zo goed als onmogelijk zijn, hem nog te kunnen helpen.

Als hij een uniform had, zo een

als die dikke kerel met zijn krant daar droeg, dan zou hij misschien nog kunnen binnenkomen. Er lag een uniform voor hem klaar in de geheime bewaarplaats in het huis, aan het einde van het Central Park, maar er viel niet aan te denken, die nu te gaan halen; dat zou veel te veel tijd kosten.

Maar toen viel hem plotseling iets in.

— Het doel heiligt de middelen, mompelde hij. Mylord zegt wel, dat dit een lelijke, oneerlijke spreuk is, maar vannacht moet ik dan maar eens oneerlijk zijn. Die dikzak moet ik hebben.

Hij trok zijn das een beetje scheef, stak zijn pet in zijn zak, haalde zijn haar wat door elkaar en begon hard naar de agent toe te lopen, die dadelijk zijn lectuur in de steek liet en de reus scherp opnam.

— Kom direct mee — dame onwel geworden in mijn wagen — weet me geen raad — kom me helpen, want ik weet niet wat ik doen moet.

De agent scheen aanstalten te maken een collega te roepen, maar dat lag volstrekt niet in de bedoeling van Henderson, die hem snel bij de arm vatte, en hem met kracht meetrok, wijzend op zijn auto, en roepend:

— Daar ligt ze in mijn wagen! Ze ziet zo bleek als een doek.

De agent bromde, rukte zijn arm los, en zei:

— Loop niet zo hard, voor de duivel! Ik ben geen jonge vent van twintig jaar... Waar is nu die dame? Ik zie niemand. Bij Jove... ik geloof dat je mij voor de gek houdt!

De agent maakte een dreigende beweging, maar Henderson was hem vóór, en sloeg hem met een enkele welgemikte kaakslag neer. De man

zakte in elkaar als een zoutzak, en niet zonder moeite sjoerde Henderson de zware man in de auto, sloot de deur, draaide het binnenlicht uit, en begon zo vlug hij kon de bewusteloze agent van zijn uniformjas te ontdoen. Hij droeg een pantalon van donkere kleur, en gaf zich niet de tijd, ook die te verrullen. Men zou het bij kunstlicht niet zien. Hij trok de uniformjas aan, waarvan alleen de mouwen een beetje te kort waren, gespte de koppel om, met de revolver en patroontas, stak ook de wapenstok bij zich, drukte zich de pet op het hoofd, en haastte zich toen, de agent, die weer aan het bijkomen was, stevig te binden met het touw, dat altijd in de auto aanwezig was, en hem vervolgens een prop van zijn eigen zakdoek in de mond te persen.

Toen opende hij onhoorbaar het portier, overtuigde zich dat er niemand te zien was, sloot het weer, trok zijn uniform recht, en stapte onbevreesd op het politiebureau toe, en de hoofdingang binnen.

Hij wist natuurlijk, dat men hem onmiddellijk zou herkennen als een agent, die niet op dit bureau thuis behoorde, maar hij had al een uitvlucht verzonnen; als men hem iets vroeg, zou hij zeggen, met een boodschap gezonden te zijn, door de commissaris van een aangrenzende wijk.

Hij liep afgemeten en met de handen op de rug, langs de openstaande deur van het wachtlokaal waar een stuk of twaalf agenten zaten te praten of te kaarten.

Slechts een paar hunner keken even op, zagen vaag de uniform en de pet, en verdiepten zich onmiddellijk weer in hun spel.

Henderson kon dus onbelennerd de houten trap naar de eerste ver-

dieping opgaan, waar hij op het portaal een tweetal agenten aantrof, ieder aan een kant van een deur gezeten en hij begreep dadelijk dat dit de deur moest zijn van het bureau van commissaris Crampton.

Hij hoorde op dat ogenblik een heldere, duidelijke stem, die het kloppen van zijn hart versnelde, want het was de stem van Raffles. Toen hoorde hij een luide vrouwenstem, en dadelijk daarop de snauwende stem van Crampton.

— Wat wil je? vroeg een van de agenten aan Henderson. Een boodschap?

— Ja, ik kom van de aangrenzende wijk, gaf Henderson kalm ten antwoord.

— Geef op je briefje; ik begrijp eigenlijk niet, dat ze je boven hebben gelaten, mopperde de agent, zijn hand uitstekend.

Terwijl hij dit deed veranderde ineens de uitdrukking van zijn gelaat. Zijn ronde kikvorsogen hechten zich strak op de kraag van de uniform, en Henderson begreep onmiddellijk dat hij in groot gevaar verkeerde. De man had het serie-nummer natuurlijk dadelijk herkend; hij wist dat het gedragen werd door zijn eigen collega van dit bureau, en dat het dus onmogelijk kon toebehoren aan een agent uit een andere wijk. De reus begreep dat hij er zich onmiddellijk uit moest redden.

Zijn geweldige linkervuist bonsde als een moker tegen de kin van de agent die zachtjes van zijn stoel gleed, zonder een kik te geven, en tegelijkertijd trok hij met de rechterhand zijn revolver, duwde het wapen de andere man die was opgesprongen tussen de ribben, en bewal kortaf:

— Naar binnen! En denk er om — één woord, en je bent er geweest.

Hij draaide de kruk van de deur om en de agent, doodsbleek, schuifelde met de handen boven het hoofd het vertrek binnen, waar die plotselinge verschijning niet weinig opzien verwekte.

Raffles en MacFarlan waren de eersten die onmiddellijk de toestand doorzagen, maar de eerstgenoemde kwam iets vlugger in actie dan de detective-inspecteur.

Met een enkele sprong was hij bij MacFarlan, trok diens revolver uit zijn holster, en zei tot de doodsbleke Crampton, die totaal overbluft was:

— Als je die drukknop op dat bureau durft aanraken, jaag ik je een kogel door je kop. Charles, snijd voor alle zekerheid de draden door.

Dit alles ging verwonderlijk vlug in zijn werk, alsof het van te voren was ingestudeerd.

Raffles kende de uitwerking van overrompelend optreden en wist er ook naar te handelen.

De ontwapende mannen zaten dan ook reeds allen in een hoek bijeen, vóór nog een hunner goed begreep wat er aan de hand was. Alleen MacFarlan begreep het, maar ook dat hij weinig aan deze wetenschap had, met zijn geledigde zakken en al zijn wapens in het bezit van de overvallers.

Met een revolver in iedere hand bewaakte Henderson deze kleine kudde, terwijl Raffles in het oor van Brand fluisterde:

— Er is een achtertrap, die naar beneden voert. Wij zullen de deur sluiten en de domoren zullen dadelijk zoveel spektakel maken, dat de hele bezetting van het bureau langs de hoofdtrap naar boven komt snel-

len. Als we vlug zijn, zijn we dan al weg.

En daarop zei hij luider tot Mac Farlan:

— De eerste slag was voor u, inspecteur, — de tweede is voor mij. Niemand kan zeggen wat de toekomst brengt, maar dat zijn zorgen voor later. Mijnheer Bailey, ik ontvoer u met geweld van hier, en ook die jonge dame. Anders mocht commissaris Crampton eens reden vinden, om u te houden. Maak dus dat u de kamer uitkomt, als ge uw vrijheid op prijs stelt.

Geen van beiden liet zich dit tweemaal zeggen. De anderen volgden onmiddellijk, en Henderson als laatste trok de deur in het slot.

Wat Raffles voorzien had, gebeurde precies zo. De opgesloten agenten

en Crampton begonnen als wilde dieren te razen en te tieren, en traptten tegen de deur, met het onvermijdelijk gevolg, dat alles wat maar uniform droeg, langs de hoofdtrap naar boven kwam snellen, terwijl de anderen stil langs een smalle donkere achtertrap naar beneden gingen, de binnenplaats overstaken, en door de koetspoort reeds lang de straat hadden bereikt, voor de woedende MacFarlan zich eindelijk verstaanbaar kon maken, en de nodige bevelen gaf, die natuurlijk te laat kwamen.

De vluchtelingen waren in no time in de geparkeerde auto gestapt en Henderson, die als chauffeur fungeerde, was in een wolk van benzine-damp weggereden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

HET DRAMA IN DE FLAT

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE ONSLAGEN

Betaalbaar met \$ 5.- of meer per maand

1. Recht Is Recht
2. De Opstandige Cowboy
3. Moordenaar van de Diamond-A
4. De Bandiet van de Powder Valley
5. Johnny Santee door *Astley MacLean*
6. Heuse Jacht door *W. C. Tuttle*
7. Bloedspoor door *Clem Calk*
8. Ranch der Verschromping
9. De Man met het Buffalo-masker
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyons
12. De Plan van Arizona
13. Lokas
14. Texas Smeritz
15. Bittere Maat

bede door
Frank W. Arner

door *Dennis Bardsell*

door *Peter Pidd*

alle door
Glanville

Richardson

alle door
G. H. Snow

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde onslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten \$ 89.50. Nu slechts \$ 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaikbaar met \$ 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevensstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van \$ 44.25 / de 1e termijn van \$ _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordien wat niet wordt verlangd.

NAAM, _____
ADRES, _____
L. I.